

[Foss.]

rigsministeren ikke vilde have været i Stand til at komme til Stede just i denne Tid. Der var Tale om en Rejse til Rusland; den er jo desværre blevet opsat og bliver maaske ikke til noget i denne Omgang. Jeg tror, man fra mange Kredse havde set hen til en saadan Rejse med Tilfredshed, idet det jo utvivlsoomt for Danmarks hele Handelsforbindelse og paa anden Maade vil have stor Værdi, om der kan knyttes en mere intim Handelsforbindelse med det store Rusland.

I øvrigt giver jeg ogsaa mit Partis Tilslutning til en hurtig og velvillig Behandling af de to Lovforslag.

Lannung: Ogsaa mit Parti kan tiltræde de foreliggende Lovforslag i Henhold til den af den højtærede Minister givne Begrundelse. Vi haaber, at den Udbygning, Forslagene gaar ud paa, vil betyde en stærkt øget Indsats til Støtte for danske Interesser, dansk Gerning i Udlandet og dansk Udenrigshandel og medvirke til øget Kendskab til danske Forhold og dansk Kultur.

Vi er i og for sig ikke uden Betænkelighed ved de stadig øgede Udgifter paa en Række Omraader, men vi venter og tror, at den Udgiftsforøgelse, der her er Tale om, vil høre til de afgjort produktive i den Forstand, at dansk Erhvervsliv og dansk Økonomi med videre vil faa fuld Valuta derfor.

Lovforslagene forekommer os i det hele taget nøgterne og navnlig ganske anderledes nøgterne end Forslaget fra 1921, saa at de har langt større Mulighed for at kunne holde. Endelig indeholder de kun, hvad jeg gerne vil understrege, en Bemyndigelse til at udnævne saa og saa mange Tjenestemænd, jfr. herved, at der i § 3 staar: indtil saa og saa mange.

Den højtærede Minister siger, at Paragrafferne gør det ikke, det er Aanden det kommer an paa. Det er vi i høj Grad enige med ham i. Et meget vigtigt, ja, vel afgørende vigtigt Spørgsmaal bliver dette, om man ogsaa i første Omgang har de egnede Folk, de rette Folk til Besættelsen af de nye Poster, som Lovforslagene tager Sigte paa, thi heraf er jo Udvidelsens gavnlige Virkninger saa ganske afgjort afhængige. Jeg gaar ud fra, at man ved Nyudnævnelserne ikke vil gaa hurtigere frem, end det lige fremhævede Hensyn tillader, med andre Ord, at man vil benytte sig af, at der udtrykkelig siges: indtil saa og saa mange. Særlig betydningsfuldt er det, at

man paa alle Poster faar Folk, der mindre er Diplomater i den gammeldags Forstand end Udenrigstjenestemænd med den rette Indstilling, og at saavel disse i Almindelighed som ogsaa Presseattacheerne stiller sig i den rigtige Stilling i Forhold til Erhvervslivet.

Maa jeg i Forbindelse med denne Udbygning af vor Udenrigstjeneste spørge den højtærede Udenrigsminister, om det eventuelt kan oplyses, paa hvor mange Steder Danmark har et Gesandtskabshus, som er dansk Ejendom. Saa vidt jeg forstaaer, er dette Tilfældet bl. a. i Stockholm, Oslo, London, Bryssel, Paris og Flensborg. Naar man har opholdt sig eller rejst en Del i Udlandet og haft Lejlighed til at se de danske officielle Repræsentationers Lokaleforhold og Arbejdsforhold o. s. v., kommer man til den Overbevisning, at det er meget at foretrække, at Danmark har sin egen Ejendom til sin Repræsentation. Økonomisk set skulde det jo ogsaa betyde en væsentlig Fordel, al den Stund Repræsentationen saa ikke betaler Ejendomsskat, takket være sin Eksterritorialret, medens Ejendomsskat ellers i lejet Ejendom trods Eksterritorialretten betales via Huslejen som et Element af denne. Og valutamæssigt skulde Spørgsmaalet vel i flere Tilfælde kunne løses ved en Slags Byttehandel eller, om man vil, Vareudveksling mellem Danmark og det paagældende Land, saa at vi betaler eller faar det Hus, Danmark faar i den fremmede Hovedstad, ved at overdrage et mere eller mindre tilsvarende Hus til den paagældende fremmede Stat her i Byen, saaledes at der højst bliver Spørgsmaal om en mindre Difference i fremmed Valuta at regulere.

Hvad angaar Udenrigsministerens Forsvar for Ministeriets højeste Embedsmænd, kan vi kun give ham vor ubetingede Tilslutning og yde Udenrigsministeren vor Anerkendelse, fordi han ogsaa her er med til at stille Handlinger og Begivenheder i den rette Tidsbelysning, hvad der jo er saa afgørende vigtigt. Det kniber det endnu mere med, end man skulde have ventet — desværre ogsaa for visse af vore Domstole. Der er jo stærke Tendenser til at fortegne Historien, miskende Vilkaar og Forhold i Perioden indtil 29. August og ved Bedømmelsen af Handlinger og andet glemme Tidspunkt, Baggrund, Situation, Sammenhæng og Hensigt. Det var derfor velgørende, at Udenrigsministeren paa sit vigtige Omraade resolut gik ind for at sætte Tingene paa Plads; for disse Tendenser til en vis Fortegning af Historien